

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українськй Роби́тничій Домі, на ро́ї вулиці Прічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ДВОЄ РОКОВИН Й НАКЛЕПИ НЕДОЛЮДКІВ.

"Єдине, що тямариме радісні свята, це те, що в дні перемоги і на XI річницю Жовтня ми ще не можемо привітати в сім'ї вільній, новій Радянській Республіці — представників братньої Західної України. Здушена в десятиліттях фашистської диктатури, вона й сьогодні кривавиться ранами, ще й сьогодні в столиці Західної України — старому Львові летять кров наших братів. Львівські події, як кричущий контраст гостям у Харкові, це те, що мусить зрозуміти і кожний співвітчизник. Лише партія Леніна, лише пролетаріат, соціалістична революція, разом з іншими, вирішують національне питання. Про це свідчить злет пролетарських орґанів в столиці соціалістичної України."

Це уривок з редакційної статті харківського "Комуніста", із статті "Жовтисвям гостям — привіт!" Бо 7 листопада, в 11-ті роковини Жовтневої революції українська радянська столиця вітала в себе гостей, численні робітничі делегації з Москви, Молдавії, Донбасу, Дніпропетровська, Дніпрестау, представників національних меншостей. В той день столицю Радянської України й вітали у ній на святі представників робітництва й селянства різних націй, вітали по радіо з Москви, Ленінграду, Тифлісу, Мінська, з радянських столиць визволених народів. Харків 7 жовтня був центром великого радянського свята, свята, що розторопило тюрму народів і визволило гнаних і голодних. І тільки одно затьмаровало ті великі радісні дні, як каже "Комуніст", орган керуючої партії, це те, що в ті дні великої перемоги українська радянська столиця не могла привітати у своїй вільній сім'ї, в сім'ї вільних народів — представників братньої Західної України.

І як би наперекір радянському Жовтню, в серні Західної України, у Львові, осканжені польські фашисти вчинили кровавий погром, розбиваючи економічні й освітні українські інституції. Зробили вони це, неначе щоб вмисне підірвати просять між двома світами: радянським-соціалістичним і фашистським-капіталістичним. Зробили, щоб ще раз, сотий раз показати працюючим, що одиниці їх рятують, одинокі визволення з національного й соціального гнету в соціалістичній революції, в революції Жовтня.

І це, що зробили польські фашисти й шляхетська влада у Львові, а що потім зробили лідери УНДО в польському союмі та перед львівським директором поліції Райнлендером — відкриє очі навіть найбільш затуманеним націоналістичним шовінізмом елементом.

Але коли ми читаємо про страшні події у Львові, коли ми одностайно читаємо, як працюючі радянської країни святкують і радіють проходом комуністичної партії своєю перемогою — то в той самий час читаємо в українській прозаїчній пресі скажені напади та брехні на комуністів. Ось хоч би в "Канадійському Українцеві" з 28 листопада читаємо подвійні наклепи на українських комуністів Західної України, яких сотками кинула польська шляхта в тюрми останніми часами, головню в часі львівського погрому. "Канадійський Українець" діваст, як видно, або від польського консула, або директно з департаменту польської оборони провокаційні матеріали й допомагає ними польській шляхті очернювати комуністів. Він старається в унісон за польською поліцією втомачувати в голови своїх читачів, що комуністи Західної України працюють за московські рублі, він допомагає польській поліції поширювати безглузді наклепи, що комуністи живуть по панськи, що вони навіть в рамках польсько-шляхетського терору перевели "націоналізацію жінок".

Гидь охопить кожну хоч трошки свідому й шануючу себе людину, читаючи цей подвійний шквальний шматок, що видається українською мовою якоюсь капіталістичною компанією. Але ж ми, нарешті, повинні вже розуміти о що ходить "Кан. Українцеві". Коли українським послантам треба було подякувати польській шляхті за львівський погром, то вони офіційно пішли з візитом до директора поліції у Львові, а потім в польському союмі склали офіційну пошану польським воєнкам-галерчикам, що покладали свої голови в боротьбі з українською армією за Львів. Редакторам "Кан. Українця" таке робити не вигідно. Зате-ж свою вірність польській шляхті й доносам на комуністів Західної України, публікуючи про них матеріали, прислани польською оборонною — чи то деректно до "Кан. Українця", чи передруковані ним з польської преси.

За що-ж, все-ж таки, так завзято бреше "Кан. Українець" на комуністів, на людей, що їх польська поліція зараз і без того катує в тюрмах? За те, що вони борються за повне визволення українського трудового населення з кіттів білого орла, що вони на визволеній радянській землі не мають погрому, що вони так велично святкують роковини визволення трудящих з кіттів двох-годового царського орла. За це "Кан. Українець" лає комуністів. Лає, бо мусить, бо, як пословиця каже: "скажи враже, як пан каже".

ЗА ХВІСТ ТА НА СОНЦЕ БРЕХУНІВ.

Побожні брехуни з "Кан. Українця" в 48 числі описують, як в останніх місяцях виборів у Вінніпегу "всюди з'являлися комуністичні бойки" й розбивали виборчі мітинги. Отже цим разом пише "Кан. Українець" брехню не про Радянський Союз і не про Китай, яку, мовляв, годі через дачечні перевірити і може хтось таки поверити цій брехні, але пише брехню про Вінніпег. Пише він так: "До найбільших галабурд прийшло 19 листопада в Народній Домі, підчас промови Гіса, коли поліція мусіла покидати розохочених товаришів".

Таке мало дітяться під носом в "Кан. Українця". Прочитайши це — читач на провинці подумает: "Ади, вже й до Народного Дому клануть поліцію на віча". Та ще й на робітничі віча, бо 19 листопада віче в Народному Домі встроювала Незалежна Партія Праці, кандидатом якої був Гункевич, голова того самого Народного Дому. Погано, коли вже сам голова у власній хаті мусить відбувати своє віче під охороною поліції.

Медвежу прислугу, як бачимо, робить "Кан. Українець" Гункевичеві. Бо по правді ніякої поліції на вічу в Народ. Домі 19 листопада не було. І комуністичної бойки також там не було. Там були українські робітники, які закинули брехню Гісові, які примусили Гіса залишити програму компартії, а пояснити програму Незалежної Партії Праці, в якій він цілковито залунав. З того й повстала "галабурда". Але поліції там не було й вона комуністів з Народ. Дому не викидала. Це вже побожні брехуни з "Кан. Українця" висмоктали з пальця поліцію. Висмоктали й навіть не почервоніли зі стыду.

Це є приклад, як оті побожні газети вимують різні брехні. Коли вони про саму подію у Вінніпегу отак брешуть, значить, що тут є люди, які можуть планувати ім в лице за що брехню, то що вже говорити про ті брехні, які ці побожні редактори випилюють про Радянський Союз, Китай, або що вони в тому самому числі пишуть про арештованих польською поліцією у Львові членів Комуністичної Партії Західної України.

От краще написали-б вони децю більше про свою курдикивину. Коли-ж не хочуть, то в одному з найбільших чисел напишемо ми.

ЗБРОЙНИЙ МИР.

Цього місяця минуло 10 років із того дня, як Німеччина замиралася з державами Антанті, припинивши цим світову імперіалістичну війну. З цієї нагоди буржуазія держав-переможців знов побожно зводить очі до неба зі словом "мир" на устах.

Але минуло 10 років, які віддають нас від 11 листопада 1918 р., остільки повчальні, що тепер світові буржуазії та її рижноманітним агентам не так уже легко прислати тих, когз вони заслїпили 1914 року. Усіляким теренням про мир на землі протистоять уперті факти цілком протилежного природи. Досить хоча-б побіжно оглянути міжнародні події цих 10-ох років, щоб переконатися, що "замірнений" світ іще ніколи не виявляв собою такого фактичного та потенціального бойовища, як саме в цей період.

Протягом 10-ох років замирення та миру майже не було такого дня, коли-б у котрійсь частині світу не лаялась гаряча людська кров на фронтах великих та малих воєн. Уже після світової війни, що знищила мільйони людей, за часів "миру" озброєні ватаги міжнародного капіталу навалилися на радянські республіки. За цілком "мирного" часу польський імперіалізм із доручення своїх хижих патронів лютував огнем і мечем по наших містах та селах. Так само за "миру" точилась грешко-турецька війна, що була репетицією англійсько-французької сутинки; війна в Сирії, де Англія радо спостерігала поразики союзниці Франції; війна в Марокко, де Франція й Іспанія не раз натикалися на англійську зброю, хоч Англія найбільше галасувала про "руку Москви"; війна й інтервенція всіх імперіалістів у Китаї та кривавий бешкет північно-американського імперіалізму в Нікарагуї.

Навіть у самій "замірненій" Західній Європі капіталістичний "мир" теж раз-у-раз більше скидався на війну. Отож саме за "миру" була окупация Руру, відбувалися "повстання" й бої в Валенції та в Горішньому Шлезьку, лунали гарманні постріли на Корфу, а індуї й тепер палять із рушниць із польсько-литовського кордону. Годі й казати, що міжнародна буржуазія й далі, провадя-

чи війну протягом цих 10-ох років, не шкодувала сілн промір та роззброєння. Понад 50 сесій ради Ліги Націй, утвореної для "забезпечення миру", кількадесят інших збиговців імперіалістичних "миротворців" і, нарешті, вчорашня "заборона війни" за рецептом Келлога — такий є "актив" ніби-то заміреної Європи.

Дійсність натовісць зовсім не така. Протягом 10-ох років імперіалізм не тільки не зменшував свого озброєння, а навпаки, доводив його до максимумних розмірів. Поруч із балачками про мир капіталістичні держави, здебільшого з допомогою своїх соціал-ляків, як от Поль Бонкур чи Герман Мюллер і К-о, невпинно озброюються, гарячково готуючись до нових іще жахливіших воєн. Навіть більше: кожна зустріч "миротворців" чим-раз більше виявляє й загострює протирівняння між окремими урупованнями капіталістичного табору, створюючи ці нові передумови для змирення зброєю.

Єдиним справжнім борцем проти імперіалістичних воєн був і є Радянський Союз. Тільки Радянський Союз ширі й послідовно провадить та обстоює політику миру й роззброєння. Але капіталістичне оточення не тільки відкидає радянські пропозиції в цих справах; капіталістичний світ іще скаженіше готує нову війну проти першої робітничо-селянської держави, відроджує Антанту й наймає нових прихильників проти-радянського фронту.

Так виглядає "мир" на 10-і роковини замирення, що ніби-то покляло країнній війні. Безліч протирівнянь капіталістичної системи й зародків війни в кожній післявоєнній буржуазній державі — ось чим позначається збройний мир наших часів.

Цього вже свідомі трудящі цього світу, яких війна багато дечого навчила. Іхньою революційною енергією припинено війну 10 років тому, повалено чимало монархій і створено великі загопи пролетарської революції. Вони такі повалюють усю криваву капіталістичну систему, що через свою природу неминуче призводить до воєн.

Годі й казати, що міжнародна буржуазія й далі, провадя-

муністичної партії Польщі та компартії Західної України. Боротьба за поліпшення стану робітництва й селянства, що готує маси до збройного визволення всієї Польщі з підпанського ярма, що-разу пошарюється.

Недавні страйки робітників в Галичині, Лодзинський страйк, селянські страйки по селах Галичини, доводять, що робітництво й селянство чимраз більше усвідомлює свої класові інтереси та йде під прапори комуністичної партії.

Близькість радянських кордонів, заразливий приклад до, як робітничий й селянський страйк, доводять, що робітництво й селянство чимраз більше усвідомлює свої класові інтереси та йде під прапори комуністичної партії. Близькість радянських кордонів, заразливий приклад до, як робітничий й селянський страйк, доводять, що робітництво й селянство чимраз більше усвідомлює свої класові інтереси та йде під прапори комуністичної партії.

Спроби пана Пілсудського перетягти до себе українське панство вже дають деякі наслідки. Посли союму та партія УНДО почали дуже запобігливо поширювати лайливу брехню проти Радянської України, упевнюючи полові, обережно українську людність, що під Польщею все-ж не так погано, як їм здавалося колись.

Проте, останні події у Львові — погром української людности, коли вбито та поранено

до 200 людей, розгром кооперативного товариства "Дністер", львівської "Прогресії", організованого польським фашистським студентством за допомогою поліції, показує, що українська людність знову має можливість переконатися, що го варт усі обіцянки пана Пілсудського та запобіганні "надії" української буржуазії.

Очевидці львівського погрому, що прибули до Києва, розказують, що цей погром жорстокістю був більш звірчий за ті погроми, що їх так уміло організували майстри погромів — царські жандарми. Українська буржуазія та міщанство буде безперечно тепер галасувати, використовувати цей факт, щоб, повернувши до себе увагу робітництва й селянства; з тим, щоб ліпніше використати це для змови з Пілсудським проти селян й робітників.

Проте, львівські події, хоч там тільки виступали студенти, поруч з недавніми сутинками селянськими, поруч з робітничими страйками, доводять, що терпеч уривається. Все йде до того, що кількість тих сутинчюк зростає. Терпеч уривається. Прийде час розплати за всі знущання. Схаменіться! — скажемо словами Тараса Шевченка: Будьте люди, Бо лихо вам буде. Розкуються незабаром Заковані люди.

Буде й не тільки панам, буде й вам — панкам і підпанкам, що за ласий шматок панського пирога допомагають держати польським панам нагаї та качуки проти робітників та селян Західної України. ("Радянське Село.")

З ЧОГО СМІЄТЬСЯ БЕРЛІН.

Як відомо німецькі комуністи провадять тепер поширену кампанію серед населення за всенародне голосування проти будівництва урядом нового воєнного пароллава.

Уряд у Німеччині переважно соціал-демократичний, меншовицький. Газета цього уряду "Форвертс", звичайно, захищає проект уряду й шалено виступає проти кампанії комуністів за всенародне голосування. Недавно редактор "Форвертс" Шварц збирався сказати по радіо (всім, всім) велику промову проти кампанії комуністів. Коли наслідив час говорити редакторів в радіо, до редакції приїхав автомобіль і сказав, що він присланий за редактором від радіостанції. Сів соціал-демократичний редактор в автомобіль і поїхав. В автомобілі було троє молодців, які завели редактора за місто й там потримали довгечас.

Тим часом до радіо прийшов комуністичний посол Шульц, голова комітету пропаганди за всенародне голосування і почав говорити замість Шварца.

У своїй промові т. Шульц розказав, як зростає озброєння в капіталістичних державах, сказав, що Радянський Союз запропонував державам роззброїтися і закликав трудящих Німеччини взяти участь у збиранні підписів за всенародне голосування проти будови німецьким урядом воєнного пароллава. Закінчивши свою промову Шульц сказав, що він уповноважений комуністичної партії й комуністичний посол.

Коли виявилось, що замість Шварца виступав комуніст Шульц і що Шварцом трапилось така пригода, то весь Берлін ще довго-довго сміявся над цим пригодом з соціал-демократичним редактором. Навіть деякі буржуазні газети висмівали Шварца. Але його газета "Форвертс" дуже обурена з цієї пригоди й вимагає, щоб тих, хто вивів Шварца за місто, посадити в тюрму на п'ять років. Берлінська поліція ретельно розшукує тих, що вивели Шварца. Але ті, що його вивели, розумніші за берлінську поліцію й за соціал-демократичного редактора.

ЗАМІСЦЬ УКР. УНІВЕРСИТЕТУ.

Довгі роки зах-українська молодь боролася за свій університет на українській землі під Польщею, але даремно. Польська влада, не зважаючи на те, що сама зобов'язалася міжнародним договором відкрити український університет до 1925 року, не тільки не дала університету, а ще й спольщила українські середні та народні школи.

Але, щоб "виконати" своє міжнародне зобов'язання й повернути симпатії українців та іншої української наводоли, замість українського університету, варшавські пани дають професорські посади українським "панам професорам" та польським університетам. Такі посади, як відомо, одержав у варшавському університеті запроданець Роман Стоцький та петраурівський професор богослов'я Огієнко, а тепер польська газета "Епоха" повідомляє, що цього шкільного року в варшавському університеті читатимуть лекції такі українські "вчені": Богдан Лепкий, Жидинський, Панейко,

Томашівський і Кубіевич-Кравковський, одно слово — люди з плеяди, що за фунт гнилої кваси... "Польські газети сподіваються, що призначення цих панів-націоналістів, які зрадили навіть боротьбу своєї націоналістичної молоді за український університет, на професорів польського університету українці вітатимуть і поставяться до краківського університету, як до свого. Справді, від українських націоналістів цього можна чекати.

ДАЛЬШ РОЗВ'ЯЗУВАННЯ "ЛУГІВ".

З Бурштинщини повідомляють, що там йдуть далші розв'язування "Лугів". На днях розв'язано "Луг" в Бурштині і в Коростовичах. Причина розв'язання та сама, що й в інших повітах, себто мнимі військові вправи. Знову-ж з Городенщини повідомляють, що городенський старостинський комітет звільнив обох "Лугів" у Серафимівці збито з причини, що "Луги" не брали участі в гашенню пожежу.

"СНЕП ШАТС".

Памі не з народом.

Якось принагідно познайомився я при праці з одним британським робітником, що прибув до Канади з тисячма "гарвестерів".

— Що ти думаєш про Рамсея МекДоналда? — спитав я.

— Дуже мало.

— Ти його бачив, чув його промови?

— Я бачив і чув промови багатьох кращих людей, як МекДоналд.

— Балдина, Лойд Джорджа?

— Я бачив і чув промови таких людей, як Кервуд Віталі, Сакатвала і одного з найбільше улюблених серед народу у Великій Британії, — Артура Кука, генерального секретаря майнерської юнії в Британії. Ці люди стоять за народом. Рамсей МекДоналд стоїть проти народу.

— Що ти розумієш під словом народ?

— Багато народу — людей.

— То Рамсей МекДоналд стоїть проти народу?

— Так.

— А кого-ж він поирає, за ким він стоїть?

— За феодами, панями, фабрикантами, експлуататорами.

— А ці невичисляються до народу?

— Це паразити. До народу ми зачисляємо лише тих людей, що працюють, що витворюють все, що потрібно до життя. Робітничка класа — це народ. Пани не є народом, бо вони не творять нічого, лише все марнують. Марнують людську працю так само, як це марнує яка не будь нежиточна скотина.

— Однак Рамсей МекДоналд і йому подібні мають більший вплив серед міліонового робочого народу, — як мають інші більше радикальні робітничі провідники.

— Це правда, але цей вплив мекдоналдів треба зарядчити капіталістичній пресі, церкві та іншим інституціям капіталістичної "освіти". Капіталістична преса сильна. Вона риходиться мільйонами примірників по кілька разів на день. Ця преса ніколи не виступає проти реакційних провідників Партії Праці. Церква і всі інші інституції піддержують цих реакційних провідників. Для панів нема різниці між консервативами, а реакційними провідниками робітників. Дійсна робітничка преса слаба і це питання багато років, нім робітничка преса прокладе собі дорогу до мільйонів нас народу. Але це прийде. Може за кілька років, а може раптово за короткий час. Цего не можна наперед сказати. Там зараз вперед мільйона безробітних. Всі вони на "супі" державній. Безробіття все збільшується і його неможливо загалдити ні консервативами, ні лібералами, ні Партією Праці з своїми теперішніми реакційними провідниками. Так довго, як горстка паразитів буде керувати пращо мільйонного народу, так довго буде безробіття, холод і голод.

— Значить, ти комуніст?

— Я самий не знаю, що я є, і таких, як я є багато в Британії. Але я і інші мусимо боритися. Хочем, чи не хочем, а мусимо, бо заставляє нас до цього горстка панів, нищителів людського життя. Я ніколи не належаю до комуністичної партії і дуже мало обзавоюлений з її програмою. Знаю лише те, що зі всіх політичних партій комуністична партія є одиноким партією, що має ясно вищителений шлях і вона одиноким бореться за права працюючого народу. Її піддержують багато робітників, а невдовзі за її кличем підуть мільйони.

Драпака.

РЕСТАВРУЮТЬ СОФІСЬКИЙ СОБОР.

НКО видав київській кравкій інспектурі кошти на реставрацію Софійського Собору. Вже почалися реставраційні роботи під керівництвом відомого реставратора левітградського професора Кіпінка.